

Trykkefrihet og rasisme - og falske protokoller

ERLING MOSS

Høyesterettsdommen i Kjuus-saken har som konsekvens at rasistiske uttalelser ikke er tillatt i noen form, heller ikke i bok eller i massemediene. Er trykksfriheten truet eller er dommen et nyttig instrument for unngå etnisk grums? Forstadsadvokat Erling Moss, kjent for sitt engasjement mot justismord, reagerer på at den jødefiendtlige forfalskningen «Zions vises protokoller» fortsatt kommenteres i radioen og er lagt ut på Internett.

Da Jack Erik Kjuus og hans Hvit Valgallianse i 1995 skrev i partiprogrammet til stortingsvalget i 1997 et tilbud til adoptivbarn som «ikke er av etnisk norsk opprinnelse» om at de kunne bo i Norge forutsatt at de lot seg sterilisere, sa Høyesterett at partiprogrammet var i strid med straffelovens paragraf 135a, forbudet mot rasediskriminering (Norsk Retstidende 1997, side 1821).

Partiprogrammet gjorde rede for hvorfor: Innvandring fra andre verdensdelene enn Europa var en følge av at «blåøyd» politikere lot fremmedarbeiderne få bli i landet, etter at det ikke lenger fantes arbeid for dem, og det hele tok av i og med innfrysingen av den avsidende familiejenforeningspolitikken.

Partiet trodde ikke på integrasjon. «Vi har ingen sans for folk som kommer til et fremmed land og holder seg til «sine egne» som et folk på siden av folket, i generasjoner». Tilbudet om flytting eller sterilisering ble gnerøst utvidet til også å gjelde blandede parforhold: «Dersom de ikke skiller seg eller flytter ut av landet, skal den fremmede parten i forholdet steriliseres, inklusive eventuelle felles barn».

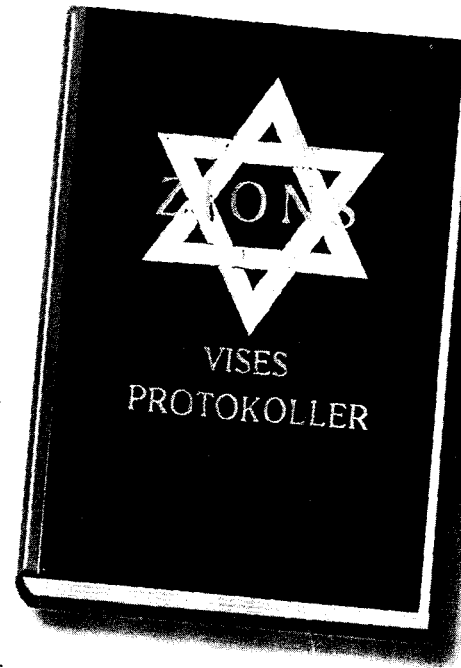
Høyesteretts flertall sa uttrykkelig at partiprogrammet gjaldt noe langt mer enn slagord om «Norge for nordmenn». Innholdet var uttrykk for et syn ... om at det bør foretas helt ekstreme integritetskrenkelser overfor mørkhudede. Reell mulighet til å forlate landet, vil bare få av dem ha. Mørkhudede som man ikke lykkes med å få sendt ut, skal tvangssteriliseres.

Om noen likevel blir gravide, skal det foretas tvangsabort. Dette er etnisk rensing. Det skal sørges for at den mørkhudede befolkning i Norge etter en generasjon bokstavelig talt dør ut. Det er vanskelig å tenke seg utsagn som i sterkere grad gir uttrykk for ringeakt, mente flertallet i Høyesterett.

Det var nok det forhold at utsagnene var inntatt i et partiprogram som gjorde at Høyesterett ville behandle saken i plenium. Men konsekvensene av dommen er at det ikke er tillatt å fremsette samme type utsagn ellers heller, hverken i pressen eller i bokform. Gjør man det, blir man straffedømt og opplaget inndratt, slik det skjedde med Henry Millers «Sexus» i 1959 og Jens Bjørneboes «Uten en tråd» i 1967. Agnar Mykles «Sangen om den røde rubin» unngikk med et nødrep denne skjebne i 1958. De bøkene gjaldt andre straffebud. Høyesteretts dom fra 1997 har utvilsomt den konsekvens at straffelovens paragraf 135a i praksis også vil fungere som en forhåndssensur av litterære verker, en følge av Norges ratifisering av FN-konvensjonen av 7. mars 1966, om avskaffelse av alle former for rasediskriminering.

Nå foreligger historien om en annen beryktet bok, påstått å være omtrent hundre år gammel, fra 1897. Den israelske dommer Haddassa Ben-Itto har brukt seks år på å etterforske historien om en rettsak i Bern, Sveits, i 1934, der jødiske organisasjoner ville ha stanset utgivelse og spredning av «Zions vises protokoller» ved domstolens hjelp («Die Protokolle der Weisen von Zion», Aufbau Verlag, 1998). Da hadde man ingen internasjonal konvensjon eller annen lovgivning om rasediskriminering til hjelp. Men man hadde forbudsbestemmelser mot «smusslitteratur», og de, påsto man, gjaldt for den løgnhistorien om jødernes plan om verdensherredømme som «Protokollene» beskrev. Det var selve forfalskningen de jødiske organisasjonene ville føre bevis for.

De i alt 24 protokoller ble påstått å være vedtatt i hemmelighet på den første sionistkongress i Basel i 1897. Og sionistene – et lite mindretall blant jøder både i Russland og ellers i Vest-Europa – ville ikke bare ha sitt eget land i Palestina. Nei, de 24 protokoller beskrev både status og handlingsprogram for den jødiske plan om å overta styringen av hele verden! Den franske revolusjon og den etterfølgende opplysningsstid på 1800-tallet hadde lagt et godt grunnlag for ødeleggelse av alle ikke-jødiske stater, het det. Men for de jødiske

MANIPULASJON: «Zions vises protokoller», her utgitt av Norsk Front i 1940, ble utstyrt med Davidstjerne for å gi inntrykk av å være «ekte jødisk» tekst. Løgnhistorien inspirerte Adolf Hitler da han skrev «Mein Kampf».

«vise» var idealer som frihet, likhet og brorskap intet annet enn eventyr for påbelen. Og status?

«Pressen er allerede i våre hender.» Ved pressens hjelp hadde jødene satt i gang en krise i næringslivet, og lokket landene til å låne seg til fattigdom og arbeidsløshet. For hvem lånte de pengene av? «I våre hender befinner seg den største makt i våre dager – gullet. Vi er i dag uovervinnelige som en internasjonal makt.»

Kapitalen regjerer verden, og jødernes løsning er vold og bedrageri, forklarte protokollene. Gjennom manipulasjon og kaos skulle anelsesløse ikke-jøder, av alle politiske og religiøse avskyngninger, uten å vite det, fremme grunnlaget for det jødiske verdensherredømmet. «I vår tjeneste står reaksjonære, monarkister, demagoger, sosialister, kommunister og alle slags drømmere.»

Sosiale reformer kostet penger som måtte lånes – av jødene. «Kapitalen må være fri for å etablere monopoler slik at dens ledere får politisk makt. Ved å sentralisere pengemakten i våre egne hender, kan vi kaste alle – joyn ned i proletariatets rekker» (ikke: troende, ordet joyn)

fra Talmud betyr kveg). Alle laster ble fremhevet som ønskelige – uproduktivt spekulasjon og amoralsk forretningsførsel i næringslivet, alkoholisme og prostitusjon i privatlivet. Ved enden ventet den messianske æra, fortalte protokollene, da en fyrste av Davids slekt skulle sitte på tronen, slik Gud hadde lovet.

Protokollene ble først trykt av en russisk religiøs fanatiker, Sergej Nilus, i St. Petersburg rundt 1905. Den jødefiendtlige tsar Nikolaj II avviste likevel innholdet som politisk program på tross av at internt opprør hadde tvunget ham til å godta en begynnelse av demokratisering av landet, kalt Oktobermanifestet.

«Man kan ikke med skitne metoder forfølge et edelt mål,» skrev

han i margin på boken.

Den ble delt ut til general Denikins «hvite» soldater under den russiske borgerkrigen. Innholdet falt neppe på stengrunn, ettersom bolsjevikledelsen og dets hemmelige politi Tsjekaja hadde mange jødiske ledere (Trotskij, Zinovjev, Sverdlov, Kamenjev, Kaganovitsj, for å nevne noen). Nilus' bok om «Protokollene» var en av de tre boker man fant i tsarina Aleksandras eiendeler etter at

tsarfamilien var henrettet av bolsjevikene i 1918 (de to andre var Bibelen og Lev Tolstoj's «Krig og fred»).

Det er vanskelig å tenke seg en bok som bokstavelig talt har vært mer dødelig. Den kom på norsk i 1920 (med et djevelhode på forsiden) da den var oversatt til de fleste europeiske språk. Utenom de tusener som døde i pogromene i Russland, kan nevnes at den tyske, jødiske utenriksminister Walther Rathenau ble skutt i 1922 av terrorister som viste til boken. Den dannet grunnlaget for bilkongen Henry Fords bok «The International Jew» fra 1921, som også fikk stor utbredelse i Tyskland. Den unge Weimar-republikken var ikke noe godt svar for dem som ville ha hevn etter nederlaget i første verdenskrig. «Jøde-republikken» ble den kalt, og «Protokollene» ble utgitt med støtte fra det tyske næringsliv.

Paradoksalt nok fikk Fords bok liten betydning for amerikanske jøder, inklusive flere millioner som hadde emigrert dit fra Russland, mange med de norske Amerika-båtene. Derimot fikk den betydning for den nye amerikanske innvandringsloven fra 1924. Den begrenset innvandringen til 150 000 personer pr. år. Og på det senere kritiske tidspunkt ble den for tyske jøder som hadde unnsilpet Gestapo forfolket slik at de måtte ha vandelstest fra tysk politi for å slippe inn!

Man finner «Protokollene» igjen i Hitlers «Min kamp» (kap. 11) og ser gode spor etter den også i hans taler og i hans testament fra 1945: «Fremfor alt forplikter jeg landets ledelse og mine tilhengere til nøyaktig overholdelse av rase-lovene og til ubarmhjertig motstand mot verdensforfiteren av alle folk, den internasjonale jødedom».

«Protokollene» ble avslørt som forfalskning av London-avisen The Times allerede i 1920. Boken var produsert i Paris av det russiske hemmelige politi, og vitneførselen om forfalskningen under rettsaken i Bern i 1934 var overveldende. Innholdet til «Protokollene» var hentet og behørig omskrevet for formålet fra en annen bok, den franske advokaten Maurice Joly's «Dialog i helvete mellom Machiavelli og Montesquieu», fra 1864.

Domstolen i Bern måtte ta standpunkt til om boken var «smusslitteratur» i lovens forstand – og om den var et falsum. Domstolen svarte «ja» på begge spørsmål. Men dommen ble opphevet etter anke. «Smusslitteratur» betydde pornografi, så ankedomstolen, og det kunne man ikke kalle «Sions vises protokoller»!

Boken er aldeles ikke «død». Dens beskrivelse av «verdensjødene» kommer i stadig nye opplag, både på engelsk, tysk og russisk. Og de som vil vite til hvilket formål, kan jo gjette – eller bestå

„ Vitneførselen om forfalskningen under rettsaken i Bern i 1934 var overveldende ”

„ Det er vanskelig å tenke seg en bok som bokstavelig talt har vært mer dødelig ”